

La revolució industrial del segle XIX a Europa va representar un canvi fonamental en l'economia de la societat, que fins aleshores es basava exclusivament en l'agricultura i l'artesanía feta a mà. La producció en sèrie va suposar, d'una banda, l'abaratiment dels productes i de l'altra, un canvi radical en les relacions entre els estaments socials. Varen desaparèixer el feudalisme i la servitud i varen néixer dues noves classes socials: la burgesia capitalista i la classe obrera.

A Catalunya, aquests canvis varen tenir com a principal motor la indústria tèxtil. El capital inicial per a l'establiment de les primeres fàbriques va ser fruit dels beneficis generats per l'agricultura que, ja durant el segle anterior, havia ocupat pràcticament tota la superfície conreable, per alimentar una població que es va duplicar en cent anys. L'excés de població dedicada a una agricultura que ja no podia expansionar-se més va proporcionar la mà d'obra necessària per a la indústria naixent. Varen ser molts els pagesos que anaren a viure a les ciutats per treballar a les fàbriques buscant unes millors condicions de vida.

Santa Coloma de Queralt no va quedar al marge d'aquesta dinàmica general, malgrat que aquí va tenir unes característiques pròpies. La propietat familiar dels pagesos donava una major estabilitat i les fàbriques tèxtils varen ser en bona part –almenys en els seus inicis– el complement de l'economia agrària. Els homes treballaven al camp i les dones en els telers manuals que tenien a les cases fins que es crearen les grans fàbriques de teixis mogudes primer per màquines de vapor i més tard per l'energia elèctrica. Aquest procés va durar cents anys, de mitjans del segle XIX a mitjans del XX.